Grondwettelijk Hof

Arrest nr. 140/2026
van 26 november 2026
Rolnummer : 8416

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 358, § 1, 3°, en § 2, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, gesteld door het Hof van Beroep te Gent.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Joséphine Moerman en Pierre Nihoul, en de rechters Thierry Giet, Michel Pâques, Yasmine Kherbache, Sabine de Bethune, Emmanuelle Bribosia, Willem Verrijdt, Kattrin Jadin en Frank Fleerackers, bijgestaan door griffier Nicolas Dupont, onder voorzitterschap van voorzitster Joséphine Moerman,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij arrest van 14 januari 2025, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 16 januari 2025, heeft het Hof van Beroep te Gent de volgende prejudiciële vragen gesteld :

In hoofdorde :

« Schendt artikel 358, § 1, 3° WIB 92 het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet (waaronder de vereiste van een band van evenredigheid tussen de aangewende middelen in de beoogde doelstelling), in die interpretatie waarin deze bepaling zowel van toepassing zou zijn :

- op het geval waarin de roerende inkomsten in hun geheel niet werden vermeld in de aangifte (verzwegen inkomsten),

- als op het geval waarin deze roerende inkomsten wél werden vermeld in de aangifte doch met toepassing van een vrijstelling,

terwijl de fiscale administratie in het eerste geval over geen enkele aanwijzing beschikte aangaande het bestaan van deze inkomsten én dus over geen aanwijzingen beschikte om eerder een onderzoek in te stellen, terwijl de fiscale administratie in het tweede geval van meet af aan

NIET VERBETERDE KOPIE

op de hoogte was van het bestaan van de betreffende inkomsten en aldus de mogelijkheid had om de rechtmatigheid van de toegepaste vrijstelling meteen te onderzoeken ? ».

In ondergeschikte orde, wanneer het Hof de voormelde prejudiciële vraag negatief zou beantwoorden :

« 1. Schendt artikel 358, § 1, 3°, en § 2, 2° WIB 92 de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet in die interpretatie waarin, in geval van seponering van de strafvordering die is ingesteld door het openen van een strafrechtelijk opsporingsonderzoek, geen enkele termijn waarin de belasting of de aanvullende belasting moet worden gevestigd, een aanvang neemt, ongeacht of de belasting of de aanvullende belasting wordt gevestigd voorafgaand aan of volgend op de beslissing tot seponering ?

2. Schendt artikel 358, § 1, 3°, en § 2, 2° WIB 92 de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet (waaronder de vereiste van een band van evenredigheid tussen de aangewende middelen in de beoogde doelstelling), desgevallend in combinatie met artikel 6 EVRM (recht op een eerlijk proces en de wapengelijkheid) en artikel 1 EAP bij het EVRM (recht op eigendom; voorzienbaarheidsbeginsel), in die interpretatie waarin deze bijzondere aanslagtermijn zou kunnen worden toegepast zolang er geen beslissing tot seponering werd genomen (hetgeen in de praktijk jaren kan duren), terwijl er uit de feiten blijkt dat de fiscus naar aanleiding van een 4 à 5 jaar eerdere inzage van het strafdossier reeds beschikte over alle informatie om te taxeren ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- de nv « Signify Belgium », bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Luc De Meyere, advocaat bij de balie te Gent;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Koen Maenhout, advocaat bij de balie van Antwerpen.

Bij beschikking van 23 september 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Sabine de Bethune en Thierry Giet te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen was, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaak in beraad zou worden genomen.

Ingevolge het verzoek van de nv « Signify Belgium » om te worden gehoord, heeft het Hof bij beschikking van 1 oktober 2026 de dag van de terechtzitting bepaald op 21 oktober 2026.

Op de openbare terechtzitting van 21 oktober 2026 :

- zijn verschenen :

. mr. Stijn Plas, advocaat bij de balie te Gent, *loco* mr. Luc De Meyere, voor de nv « Signify Belgium »;

. mr. Koen Maenhout, voor de Ministerraad;

NIET VERBETERDE KOPIE

- hebben de rechters-verslaggevers Sabine de Bethune en Thierry Giet verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

NIET VERBETELDE KOPIE

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 22 mei 2002 werd de nv « Massive Lighting Products » opgericht als Belgische holdingvennootschap in het kader van de overname van de nv « Massive International » door verschillende buitenlandse rechtspersonen die verbonden zijn met de investeringsgroep « CVC Capital Partners ».

De investeringsgroep « CVC Capital Partners » verstrekte op 3 juni 2002 een lening aan de nv « Massive Lighting Products ». Die lening werd op 30 mei 2003 door de investeringsgroep overgedragen aan de nieuw door haar opgerichte Luxemburgse vennootschap « The Massive Luxco ».

De nv « Massive Lighting Products », waarvan de naam op 14 april 2004 werd gewijzigd in « Partners in Lighting International », betaalde op 30 juni 2003, 30 juni 2004 en 4 mei 2005 interesten aan de Luxemburgse vennootschap « The Massive Luxco ». Op die betalingen is geen roerende voorheffing ingehouden. In de aangifte in de roerende voorheffing werd steeds verwezen naar een vrijstelling bepaald in artikel 11 van de Overeenkomst van 17 september 1970 tussen België en Luxemburg « tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen ».

Op 30 juni 2009 is de nv « Partners in Lighting International » opgeslorpt door de nv « Massive » die op 5 juli 2010 zelf opgeslorpt is door de nv « Philips Lighting Belgium », de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege, die thans « Signify Belgium » heet. De Luxemburgse vennootschap « The Massive Luxco » werd vereffend nadat de beslissing daartoe op 16 februari 2007 werd genomen.

Op 23 augustus 2013, nadat de Bijzondere Belastinginspectie in 2009 inzage had gekregen in een lopend strafdossier tegen de rechtsvoorganger van de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege dat uiteindelijk op 23 februari 2015 werd geseponeerd, verstuurde de belastingadministratie aan die laatste een bericht van wijziging van aangifte in de roerende voorheffing voor de aanslagjaren 2003, 2004 en 2005. De belastingadministratie oordeelde dat wel roerende voorheffing verschuldigd was op de interesten betaald aan de Luxemburgse vennootschap aangezien het volgens haar een kunstmatige constructie betrof.

Ondanks het niet-akkoord van de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege, ging de belastingadministratie op 23 mei 2014 en op 27 mei 2014 over tot de inkohiering van de volgens haar verschuldigde roerende voorheffing. Bij twee beslissingen van 5 december 2017, één met betrekking tot het aanslagjaar 2003 en één met betrekking tot de aanslagjaren 2004 en 2005, verwierp zij vervolgens het bezwaar dat de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege had ingediend tegen de aanslagen.

De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege heeft daarop de zaak aanhangig gemaakt bij de rechtbank. Bij vonnis van 11 oktober 2019 vernietigde de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, de bestreden aanslagen omdat de belastingadministratie ten onrechte toepassing had gemaakt van de bijzondere aanslagtermijn uit artikel 358, § 1, 3°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : het WIB 1992). Volgens de Rechtbank is die bijzondere aanslagtermijn immers enkel van toepassing op verzwegen inkomsten en niet op aangegeven inkomsten.

Bij arrest van 27 april 2021 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen dat vonnis en verklaarde het het beroep van de Belgische Staat ongegrond. De Belgische Staat stelde daarop een voorziening in cassatie in tegen dat arrest.

Bij arrest van 24 maart 2023 vernietigde het Hof van Cassatie het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen. Het oordeelde dat de aangifte van inkomsten als vrijgestelde inkomsten, waarvan een rechtsvordering uitwijst dat de belastingplichtige onterecht een belastingvrijstelling heeft toegepast, impliceert dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven in de zin van artikel 358, § 1, 3°, van het WIB 1992.

Het Hof van Cassatie verwees daarop de zaak naar het verwijzende rechtscollege. Vooraleer uitspraak te doen, acht het verwijzende rechtscollege het noodzakelijk om de hiervoor weergegeven prejudiciële vragen te stellen aan het Hof.

III. *In rechte*

A. Standpunt van de partijen voor het Hof

1. Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

A.1. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege is van oordeel dat de eerste prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord. Zij voert aan dat de gelijke behandeling van belastingplichtigen die roerende inkomsten niet hebben aangegeven, en belastingplichtigen die die inkomsten wel hebben aangegeven maar een vrijstelling hebben toegepast, niet redelijk verantwoord is. Anders dan in het eerste geval, is de belastingadministratie in het tweede geval immers meteen op de hoogte van het bestaan van de inkomsten en de daarop toegepaste vrijstelling, waardoor zij tot een controle kan overgaan binnen de gewone aanslagtermijnen. Rekening houdend met de ruime onderzoeksbevoegdheden die de belastingadministratie heeft, is die mogelijkheid ook effectief. De belastingadministratie kan bijvoorbeeld een vraag om inlichtingen stellen aan de belastingplichtige of een verzoek om informatie of onderzoek richten aan een buitenlandse administratie.

De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege wijst bovendien erop dat haar standpunt wordt onderschreven in de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie *X en E.H.A. Passenheim-van Schoot* (11 juni 2009, C-155/08 en C-157/08, ECLI:EU:C:2009:368) en *Halley* (15 september 2011, C-132/10, ECLI:EU:C:2011:586). In die arresten oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie namelijk dat een langere aanslagtermijn in geval van een buitenlandse bankrekening, respectievelijk een langere verjaringstermijn indien de goederen zich in het buitenland bevinden, maar bestaanbaar is met het vrij verkeer van kapitaal en het vrij verkeer van diensten indien de belastbare bestanddelen zijn verzwegen en de belastingadministratie geen aanwijzingen had om een onderzoek in te stellen.

Volgens de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege is de in het geding zijnde bepaling dan ook alleen maar bestaanbaar met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie indien ze zo wordt geïnterpreteerd dat de bijzondere aanslagtermijn enkel van toepassing is in geval van verzwegen inkomsten, wat overigens de bedoeling was van de wetgever. De in het geding zijnde bepaling is immers niet ingevoerd om in het algemeen frauduleuze inkomsten te kunnen belasten. Daarvoor voorziet artikel 354, § 2, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : het WIB 1992) reeds in een afzonderlijke termijn van vroeger vijf en nu tien jaar.

A.2.1. De Ministerraad is van oordeel dat de eerste prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord. Hij voert in hoofdorde aan dat de prejudiciële vraag uitgaat van een verkeerde premisse. Het is volgens hem onjuist dat de belastingadministratie vanaf de aangifte de rechtmatigheid van de vrijstelling kon controleren. De inzage in het strafdossier was daarvoor noodzakelijk. Bovendien wordt een voorwaarde toegevoegd aan de in het geding zijnde bepaling wanneer wordt aangenomen dat die uitsluitend kan worden toegepast in situaties waar de belastingadministratie de niet-aangegeven belastbare inkomsten niet op een andere wijze had kunnen ontdekken.

A.2.2. In ondergeschikte orde werpt de Ministerraad allereerst op dat belastingplichtigen die inkomsten niet aangeven en belastingplichtigen die onterecht een beroep doen op een vrijstelling, zich niet in een verschillende situatie bevinden. In beide gevallen gaat het om belastingplichtigen die belastingen hebben ontdoken en waarvan de fiscale situatie wordt herzien naar aanleiding van een rechtsvordering waaruit die ontduiking blijkt.

NIET VERTEGENWOORDIGD KOPIE

Voorts voert hij aan dat de in het geding zijnde bepaling in ieder geval een legitieme doelstelling nastreeft, namelijk een correcte belastingheffing verzekeren, en geen onevenredige gevolgen heeft. Zoals het Hof bij zijn arrest nr. 214/2004 van 21 december 2004 (ECLI:BE:GHCC:2004:ARR.214) heeft geoordeeld, zijn de toepassingsvoorwaarden van de in het geding zijnde bepaling namelijk voldoende streng. Bovendien kan de belastingplichtige zowel de toepassing van de bijzondere aanslagtermijn als de belastingontduiking betwisten voor een rechter.

Tot slot merkt de Ministerraad op dat de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarnaar de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege verwijst, niet relevant zijn. Het Hof dient zich namelijk niet uit te spreken over een verschil in behandeling tussen een binnenlandse situatie en een buitenlandse situatie. Bovendien was de inzage in het strafdossier te dezen noodzakelijk om een correcte toepassing van de fiscale wetgeving te verzekeren.

2. Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

A.3. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege is van oordeel dat de tweede prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord. Zij wijst erop dat het Hof bij zijn arrest nr. 144/2022 van 10 november 2022 (ECLI:BE:GHCC:2022:ARR.144) heeft geoordeeld dat artikel 358, § 1, 3°, en § 2, 2°, van het WIB 1992 niet bestaanbaar is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, in de interpretatie dat, in geval van seponering van de strafvordering die is ingesteld door het openen van een strafrechtelijk opsporingsonderzoek, geen enkele termijn waarin de belasting of de aanvullende belasting moet worden gevestigd, een aanvang neemt. Volgens haar geldt hetgeen het Hof in dat arrest heeft geoordeeld onverkort wanneer de aanslag niet na maar vóór de seponering van de strafvordering is gevestigd. Ook dan moet immers worden vastgesteld dat de wetgever in een bijzondere aanslagtermijn heeft voorzien die geen aanvangspunt heeft maar die wel reeds gebruikt mag worden door de belastingadministratie. Bijgevolg kan de belastingadministratie de belastingplichtige onredelijk lang in onzekerheid laten.

A.4. De Ministerraad voert allereerst aan dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord omdat ze niet vermeldt welke categorieën van personen met elkaar moeten worden vergeleken.

Vervolgens werpt de Ministerraad op dat het voormelde arrest nr. 144/2022 niet relevant is. Dat arrest betrof namelijk een situatie waar de aanslag gevestigd was na de seponering waardoor de belastingplichtige zich in een periode van onzekerheid bevond. In het bodemgeschil is de aanslag daarentegen vóór de seponering gevestigd waardoor van dergelijke onzekerheid geen sprake is. Om gelijkaardige redenen als vermeld in het kader van de eerste prejudiciële vraag, is de in het geding zijnde regeling tot slot redelijk verantwoord ten aanzien van de doelstelling om de correcte belastingheffing te verzekeren.

3. Ten aanzien van de derde prejudiciële vraag

A.5. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege is van oordeel dat de derde prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord. Zij merkt op dat het ook in de hypothese dat de aanslag vóór de seponering wordt gevestigd, niet uitgesloten is dat de belastingplichtige voor een onredelijk lange termijn in het ongewisse wordt gelaten omtrent een eventuele fiscale navordering. Een beslissing tot seponering kan immers jarenlang op zich laten wachten. Volgens haar leidt dat tot een schending van de rechten van verdediging, met name omdat bewijsmateriaal verloren gaat of omdat de bewaartermijn van de boeken en bescheiden aan de hand waarvan het bedrag van de belastbare inkomsten kan worden vastgesteld, reeds verstreken is. Om dat te vermijden, zou het aanvangspunt van de bijzondere aanslagtermijn moeten worden gekoppeld aan het ogenblik waarop de belastingadministratie kennis krijgt van de gegevens in het strafdossier die de aanslag verantwoorden.

Daarnaast voert zij aan dat het voorzienbaarheidsbeginsel in artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens wordt geschonden omdat de bijzondere aanslagtermijn niet alleen geldt ten opzichte van de rechtstreeks in de strafvervolging betrokken personen maar ook ten opzichte van alle derden waarvan het strafdossier uitwijst dat ze inkomsten niet hebben aangegeven.

A.6. De Ministerraad is van oordeel dat de derde prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord. Hij wijst allereerst erop dat de prejudiciële vraag niet verduidelijkt welke categorieën van personen moeten worden

NIET VERTAALD

vergeleken. Volgens hem beoogt de prejudiciële vraag louter een voorwaarde toe te voegen aan de in het geding zijnde bepaling, namelijk dat de aanslag moet worden gevestigd binnen een onbepaalde termijn nadat inzage is genomen in het strafdossier.

Vervolgens herhaalt hij de redenen vermeld in het kader van de eerste prejudiciële vraag om aan te tonen dat de in het geding zijnde regeling redelijk verantwoord is. Hij voegt er evenwel aan toe dat de belastingadministratie verplichten om de aanslag te vestigen zodra inzage is genomen in het strafdossier net nefaste gevolgen zou kunnen hebben voor de belastingplichtige. In dat geval riskeert de belastingplichtige te worden geconfronteerd met verschillende opeenvolgende aanslagen die hij afzonderlijk dient te betwisten.

Tot slot werpt de Ministerraad op dat niet blijkt hoe artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou kunnen zijn geschonden, en dat de in het geding zijnde bepaling artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet schendt omdat ze voldoende precies is en omdat is aangetoond dat ze beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte en geen onevenredige gevolgen heeft.

NIET VERBETERDE KOPIE

B. Beoordeling door het Hof

1. Ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling en de context ervan

B.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op de bijzondere aanslagtermijn waarover de belastingadministratie beschikt wanneer een rechtsvordering uitwijst dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven in de loop van een van de vijf jaren vóór het jaar waarin de vordering is ingesteld.

B.2. In principe moet, overeenkomstig de artikelen 353 en 359 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : het WIB 1992), de belasting worden gevestigd ten laatste op 30 juni van het jaar dat volgt op dat van het aanslagjaar. Dit betreft de gewone aanslagtermijn die van toepassing is ingeval de belastingplichtige tijdig aangifte heeft gedaan.

Daarnaast kent artikel 354 van hetzelfde Wetboek de belastingadministratie een buitengewone aanslagtermijn toe met name wanneer de belastingplichtige geen of niet tijdig aangifte heeft gedaan en wanneer een hogere belasting verschuldigd is dan uit de aangifte blijkt. Die termijn bedroeg voor de in het geding zijnde aanslagjaren in principe drie jaar, maar hij werd verlengd met twee jaar in geval van inbreuk op de bepalingen van het WIB 1992 of van ter uitvoering ervan genomen besluiten, gedaan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk te schaden.

B.3. Naast die gewone en buitengewone aanslagtermijnen voorziet artikel 358, § 1, 3°, en § 2, 2°, van het WIB 1992 in een bijzondere aanslagtermijn, die kan worden toegepast zelfs nadat de buitengewone aanslagtermijnen zijn verstreken. Die bepaling, in de versie die van toepassing is in de zaak voor het verwijzende rechtscollege, luidt :

« § 1. De belasting of de aanvullende belasting mag worden gevestigd, zelfs nadat de in artikel 354 bedoelde bepaalde termijn is verstreken ingeval :

[…]

3° een rechtsvordering uitwijst dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven in één der vijf jaren vóór het jaar waarin de vordering is ingesteld;

[…]

§ 2. In de gevallen bedoeld in § 1, 1°, 3° en 4°, moet de belasting of de aanvullende belasting worden gevestigd binnen de twaalf maanden te rekenen vanaf de datum :

[…]

2° waarop tegen de beslissing over de in § 1, 3°, genoemde rechtsvordering geen verzet of voorziening meer kan worden ingediend; ».

B.4. Artikel 358, § 1, 3°, en § 2, 2°, van het WIB 1992, zoals het van toepassing is in de zaak voor het verwijzende rechtscollege, vindt zijn oorsprong in artikel 57 van de wet van 5 januari 1976 « betreffende de budgettaire voorstellen 1975-1976 ». Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de in het geding zijnde maatregel deel uitmaakt van een aantal maatregelen die ertoe strekken belastingfraude te bestrijden (*Parl. St.*, Senaat, 1975-1976, nr. 742/2, p. 9).

2. Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

B.5.1. Met de eerste prejudiciële vraag wil het verwijzende rechtscollege vernemen of artikel 358, § 1, 3°, van het WIB 1992 bestaanbaar is met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in de interpretatie dat het zowel van toepassing kan zijn op het geval waarin de belastingplichtige roerende inkomsten in het geheel niet vermeldt in de aangifte, als op het geval waarin de belastingplichtige die inkomsten wel vermeldt in de aangifte maar onterecht een vrijstelling erop toepast.

NIET VERBETERDE KOPIE

B.5.2. Die interpretatie van de in het geding zijnde bepaling volgt uit het arrest van het Hof van Cassatie van 24 maart 2023 (Cass., 24 maart 2023, ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230324.1N.8) dat het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 27 april 2021 vernietigd heeft en het bodemgeschil verwezen heeft naar het verwijzende rechtscollege. Het Hof van Cassatie heeft bij zijn arrest geoordeeld :

« De aangifte van inkomsten als vrijgestelde inkomsten, waarvan een rechtsvordering uitwijst dat de belastingplichtige onterecht een belastingvrijstelling heeft toegepast, impliceert dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven in de zin van artikel 358, § 1, 3°, WIB92. De belastbare inkomsten omvatten immers de bestanddelen die onterecht door de belastingplichtige als vrijgestelde inkomsten werden beschouwd ».

B.6.1. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dat beginsel verzet zich overigens ertegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de betwiste maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.6.2. Artikel 172 van de Grondwet is een bijzondere toepassing van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in fiscale zaken.

B.7. Het komt de wetgever toe maatregelen te nemen die ertoe strekken belastingontduiking tegen te gaan en een correcte inning van de rechtmatig verschuldigde belastingen te verzekeren. Het vestigen van een aanslag in de gevallen waarin de belasting

NIET VERBETERDE KOPIE

krachtens de wet verschuldigd is, vormt overigens een verplichting voor de administratie waardoor de gelijkheid van de burgers voor de fiscale wet wordt gewaarborgd.

B.8. De wetgever dient evenwel een billijk evenwicht na te streven tussen het rechtmatige belang dat gebiedt dat een verschuldigde belasting moet worden betaald en de bekommernis om de belastingplichtige niet voor onbepaalde tijd over die aanslag in het ongewisse te laten.

B.9. Krachtens het in het geding zijnde artikel 358, § 1, 3°, van het WIB 1992 kan de belastingadministratie zelfs na de termijnen bepaald in artikel 354 van hetzelfde Wetboek een (aanvullende) aanslag vestigen wanneer uit een rechtsvordering blijkt dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven in een van de vijf jaren vóór het jaar waarin de vordering is ingesteld. Krachtens artikel 358, § 2, 2°, van het WIB 1992 moet de belastingadministratie daartoe overgaan binnen een termijn van twaalf maanden vanaf het ogenblik dat tegen de beslissing over de betrokken rechtsvordering geen verzet of voorziening meer kan worden ingediend.

De in het geding zijnde bepaling heeft aldus verstrekkende gevolgen. Zij maakt het mogelijk dat een (aanvullende) aanslag wordt gevestigd lang na het verstrijken van de in artikel 354 van het WIB 1992 bedoelde aanslagtermijnen en de in artikel 315 van hetzelfde Wetboek bedoelde termijn waarbinnen de boeken en bescheiden aan de hand waarvan het bedrag van de belastbare inkomsten kan worden vastgesteld, moeten worden bewaard, zelfs wanneer de belastingplichtige zelf geen partij was bij de rechtsvordering.

Ten aanzien van de belastingplichtige die zijn roerende inkomsten in zijn aangifte heeft vermeld maar onterecht een vrijstelling heeft toegepast, dienen die gevolgen als onevenredig te worden aangemerkt. Die belastingplichtige heeft het bestaan van inkomsten niet verzwegen voor de belastingadministratie, waardoor ze pas aan het licht zouden kunnen komen in het kader van een rechtsvordering. Het bestaan en de omvang van de inkomsten blijkt uit de aangifte, alsook het feit dat een vrijstelling is toegepast. Niets belet de belastingadministratie dan ook om vanaf de aangifte de rechtmatigheid van de vrijstelling te onderzoeken, waartoe zij haar ruime onderzoeksbevoegdheden kan aanwenden, en om desgevallend een (aanvullende) aanslag te vestigen waarin de vrijstelling wordt verworpen. Bovendien beschikt de belastingadministratie in ieder geval over de in B.2 vermelde termijnen om een aanslag te vestigen (artikel 354 van het WIB 1992) en om eventueel onderzoeksdaden te stellen (artikel 333 van het WIB 1992).

NIET VERBETERDE KOPIE

B.10. In de interpretatie die het verwijzende rechtscollege eraan geeft, is artikel 358, § 1, 3°, van het WIB 1992 niet bestaanbaar met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

B.11. De in het geding zijnde bepaling is evenwel voor een andere interpretatie vatbaar. Artikel 358, § 1, 3°, van het WIB 1992 kan zo worden geïnterpreteerd dat het onterecht aangeven van roerende inkomsten als vrijgestelde inkomsten niet impliceert dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven.

In die interpretatie is artikel 358, § 1, 3°, van het WIB 1992 bestaanbaar met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

3. Ten aanzien van de tweede en de derde prejudiciële vraag

B.12.1. De tweede en de derde prejudiciële vraag zijn door het verwijzende rechtscollege in ondergeschikte orde gesteld voor het geval het antwoord van het Hof op de eerste prejudiciële vraag zou zijn dat artikel 358, § 1, 3°, van het WIB 1992, in de interpretatie die het verwijzende rechtscollege eraan geeft, bestaanbaar is met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

B.12.2. Gelet op het antwoord op de eerste prejudiciële vraag, behoeven de tweede en de derde prejudiciële vraag geen antwoord.

NIET VERBETERDE KOPIE

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

1. – Artikel 358, § 1, 3°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, in die zin geïnterpreteerd dat het onterecht aangeven van roerende inkomsten als vrijgestelde inkomsten impliceert dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven, schendt de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

– Artikel 358, § 1, 3°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, in die zin geïnterpreteerd dat het onterecht aangeven van roerende inkomsten als vrijgestelde inkomsten niet impliceert dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven, schendt de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet niet.

2. De tweede en de derde prejudiciële vraag behoeven geen antwoord.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 26 november 2026.

De griffier, De voorzitster,

Nicolas Dupont Joséphine Moerman

NIET VERBETERDE KOPIE